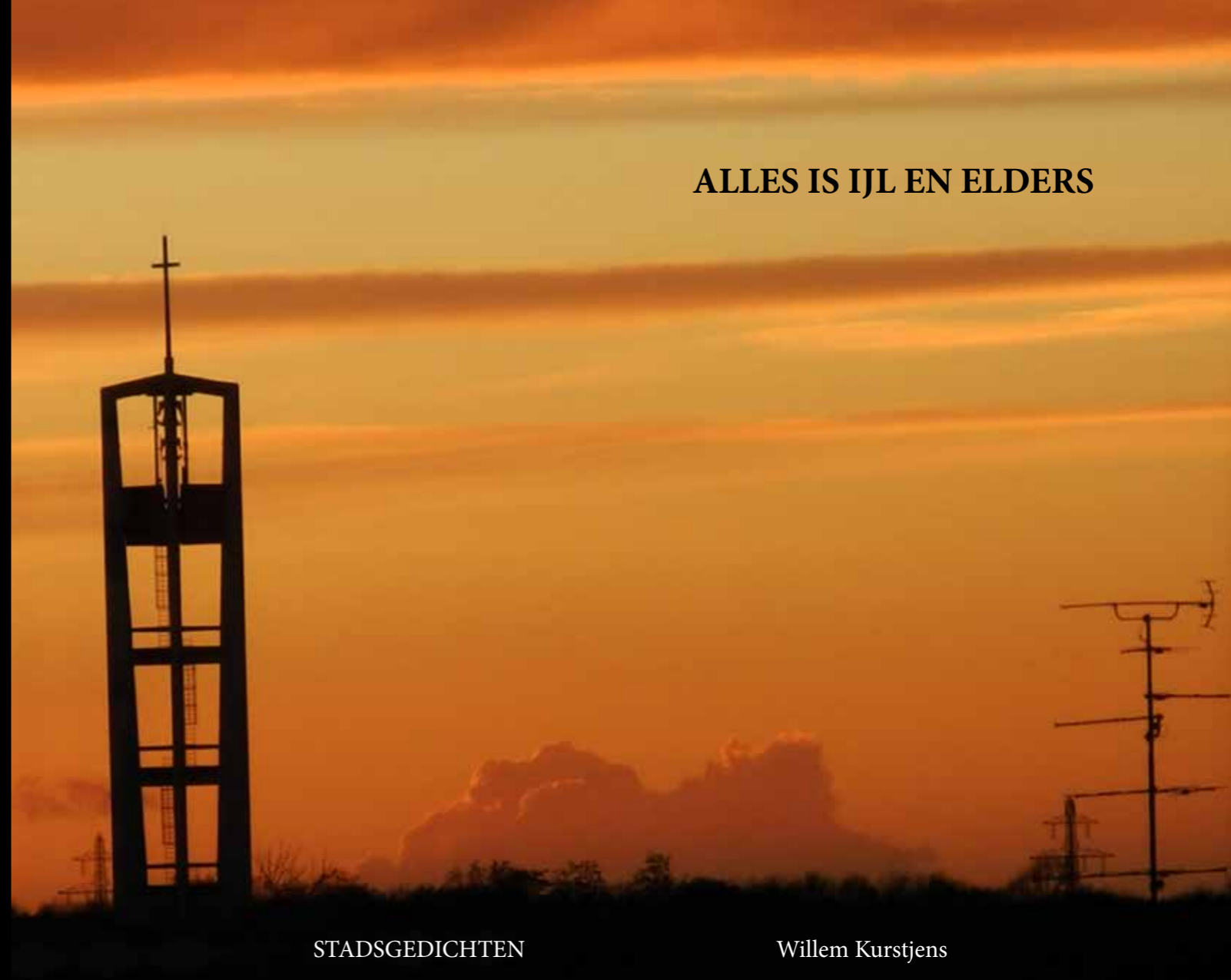

Twee jaar lang was Willem Kurstjens stadsdichter van Venlo.
In deze bundel publiceert hij een selectie uit zijn stadsgedichten.

ALLES IS IJL EN ELDERS

STADSGEDICHTEN

Willem Kurstjens

INHOUD

Dood van een Venlose jihadi
Aswoensdag
Een man staat op
Bevrijding
Ezel boven Venlo
Dodenherdenking
Missiemuseum
Roze zusters
Honderdvijftig jaar station
Moestuin
Jonge pianiste in Domani
Maasboulevard
Vaderdag
Proefwerk
Kop van de Weerd
Stadsbrug 1
Stadsbrug 2
Het verdriet van oude postkantoren
Nedinscotoren
Ligweide
Maashotel
Ochtendmaan,
WC kluis
Bakkersknecht
Kaetelmenke
Blariacumcollege
Halte Rijnbeekpark
Julianapark
Centrum
Voor Zainab
Het vrolijke knuffelpaar
Schoenen
Veer over de Styx
Grote Heide
In het Boekhuys

VOORWOORD

Deze bundel bevat een selectie van de gedichten uit mijn poëtisch bewind als stadsdichter van Venlo, dat duurde van ... februari 2015 tot ... februari 2017. Sommige zijn eerder gepubliceerd, maar de meeste zijn nieuw. Vele daarvan verschenen in *De Trompetter / E3 journaal* en later in *1 Venlo*.

Anders dan mijn voorgangers heb ik in die tijd nauwelijks gedichten geschreven over actuele gebeurtenissen in het Venlose of daarbuiten. Ik vind gelegenheidsgedichten nu eenmaal niet de sterkste vorm van poëzie, omdat ze vaak de bezonnenheid en bezonkenheid missen die goede poëzie kenmerkt. Deze regel is echter niet zonder uitzondering. Het openingsgedicht en het gedicht over pastoor Vullingsh vind ik zelf tot de sterkste gedichten van deze bundel behoren.

Dan de combinatie met de foto's. Dat is voor veel poëzieliefhebbers vloeken in de kerk, omdat je daarmee de verbeelding van de lezer, die in hun ogen volledig vrij moet zijn, in een bepaalde richting stuurt. Het mooiste van gedichten vinden ze dat je als lezer je eigen beelden kunt vormen. Daarin hebben ze helemaal gelijk, mijn excuses daarvoor.

Waarom heb ik het dan toch gedaan? In de eerste plaats omdat ik vaak door beelden geïnspireerd ben tot een gedicht. Beelden op mijn eigen netvlies, maar ook beelden – foto's en schilderijen – van anderen. Ja, in den beginne was het beeld, en het beeld is woord geworden, waarvan hier akte. Verder was het in de krant ook een manier om de aandacht van de lezers van de krant op het gedicht te vestigen.

Om mijn critici toch enigszins tegemoet te komen heb ik de meeste van die foto's klein weergegeven, in een hoek van de pagina. Niet altijd lukte dat, sommige beelden verzetten zich tegen verkleining en eisten een groter formaat, soms zelf een hele pagina op. Wie de makers van die beelden zijn kunt u achterin dit boekje lezen. Mijn dank aan hen is groot, net als die aan de redactie van *1 Venlo*, in het bijzonder Marcel van Lier.

Willem Kurstjens

DOOD VAN EEN VENLOSE JIHADI

Hij zag zichzelf liggen, op zijn rug tegen de helling
van een berg, waarover zijn medestrijders
één voor één waren verdwenen, door het zonlicht uitgewist.

Zijn wijsvinger omknelde de trekker van zijn Kalasjnikov,
waarmee hij dood en verderf had gezaaid, maar zijn leven
ontglipte hem als een regenworm.

Dit was het dus, hier eindigde zijn aardse reis,
nu zouden de poorten van het paradijs zich voor hem openen
en kon de hemelse picknick eindelijk beginnen.

Maar in plaats daarvan zag hij zich terug in Venlo,
zijn geboortestad, waar hij was opgegroeid
en samen met zijn ouders, broers en zussen had gewoond.

‘Ga niet, ga niet,’ hoorde hij Leila, zijn jongste zusje,
roepen, maar hij ging toch. Waar was ze nu, achter welke
pilaar van welke brug hield ze zich verstopt?

Het leven gleed uit hem vandaan als de rivier
uit het landschap waarin hij opging,
hier voelde hij zich thuis.

Om hem heen werd het stil, het verkeer stakte,
de straten stierven uit, van alle kanten kwamen de mensen
naar de oever om hem voor het laatst te zien.

Hij stak zijn hand naar hen op en ze zwaaiden terug.
‘Ga niet, ga niet,’ hoorde hij kleine Leila weer roepen,
‘We gaan zo picknicken!’ Waar ging hij liever heen?

Hij hief zijn hoofd op om te zien waar ze was,
achter welke pilaar van welke brug ze zich nu weer verborgen hield,
maar ze stond op de brug zelf en hij stroomde onder haar door.

Zo werd hij een dag later gevonden, met zijn ogen dicht,
in een grote plas met bloed, volledig uitgevloeid
tegen de helling van een berg in Syrië.

ASWOENSDAG

Van alle aardse sores losgezongen,
met kelen als verroeste steigerbuizen,
ogen die tranen, oren die suizen,
drijven onze hoofden als luchtballonnen

door de mist van deze onbestemde dag.
De hemel boven Venlo zit potdicht,
nergens piept een straaltje licht
en maakt een gaatje in dit rag.

Maar gelukkig, het is nog niet gedaan,
niet alle cafés zijn al gesloten,
in sommige is hieringslaaj te krijgen,

waarvan enkele happen al volstaan
om ons in onze gondels op te stoten
en dan stijgen we weer, verdomd, we stijgen!

EEN MAN STAAT OP

Toen er in het oosten een andere wind opstak,
was hij een van de eersten die het zag en rook:
de etter van oud zeer, het gif van opgekropte woede
en het angstzweet van de zondebokken.

Hij zag de zon er langzaam ondergaan ,
de schaduwen van messen en geweren
steeds langer worden en alle kanten uitsteken
en hoorde laarzen dreunen, steeds meer laarzen..

Toen de wind in storm verkeerde
en zijn ingeslapen dorp bereikte,
riep hij op tot lijdelijk verzet
en wist ook anderen te bezielen

Nadat de rust was weergekeerd,
een meeloper tot burgemeester benoemd,
ving hij in complot piloten op
en hielp hen heelhuids thuis te komen.

Toen kwamen de joodse gezinnen uit het westen,
de valse wind was opeens gaan draaien,
maar terug naar het oosten toe,
aan het ergste durfde niemand nog te denken.

In het dorp was niets meer wat het leek,
de slager verkocht vlees, de fietsenmaker
repareerde fietsen, de boer zaaide en oogstte,
maar achter de gevels broeide het.

En Vullinghs liep maar en praatte maar,
een joodse man hier, een joods kind daar,
overal werden ze opgenomen,
zonder dat men het fijne ervan wist.

Een man stond op, en toen een ander
en weer een ander
en zo het halve dorp,
- als die ene man.

BEVRIJDING

Ook al kwamen onze verre vrienden steeds dichterbij,
leerden we Engels om hen te begroeten,
droomden we van Chief Whip en Lucky Strike,
zongen we met Vera Lynn en dansten we met Glenn Miller,

nooit was het beter goede burens te hebben
met stevige kelders, sterke armen die ze om je heen sloegen
en een warme stem waarmee ze je moed inspraken
als het bommen en granaten regende.

Hun ogen waren jouw ogen, hun oren jouw oren,
hun handen jouw handen, hun monden spraken woorden
die je met hem, haar en hun verbonden
in een onlosmakelijk ons en onze:

onze kelder, ons brood, ons water, ons licht,
onze kinderen, onze bedden, onze straat, onze bevrijders.

EZEL BOVEN VENLO

Er is een ezel gezien boven Venlo,
hij had twee vleugels op zijn rug
en met zijn staart imiteerde hij
de schroef van een torpedo

Zo kwam hij uit het stadhuis vandaan,
waar hij net zijn vliegbrevet had gekregen
en onder luid applaus was opgestegen
om balkend op tournee te gaan.

Wat balkte hij? Hij balkte wat alle domoren
balken: 'Cultuur duur, cultuur duur.'
Alsof cultuurbarbarij per saldo niet veel duurder is.

Ezels zijn als koffieautomaten, stop er een muntje in
en ze spuien koffie. Zeg hen dat cultuur geld kost
en ze balken 'cultuur duur.'

DODENHERDENKING

Weer stonden de bloemen als jonge ballerina's te wiegen
op hun nog tengere stengels, koorddansten
de musjes op de ontbottende takken,
toen het opeens begon te sneeuwen.

Het sneeuwde in mei,
de maand was nog geen vier dagen oud,
maar de koude al lang uit het land verdwenen,
toen de eerste vlokken vielen.

Iedereen die het zag sperde zijn ogen open
en stak zijn handen uit om ze te kunnen voelen,
en niemand zei iets: de winter
viel met witte rouw op de lente in mei.

MISSIEMUSEUM STEYL

De paters van het Goddelijk Woord
- waar zijn ze eigenlijk niet geweest?
Wereldwijd verspreidden ze de geest
van Christus, Europa en de blanke soort.

Sommigen werden gruwelijk vermoord
- men toont hun vale kleren
met de gaten van de speren
waarmee ze zijn doorboord.

Anderen stuurden vaak als souvenir
kostbare gebruiksobjecten,
dode vlinders en insecten,
of het vel van een wild dier.

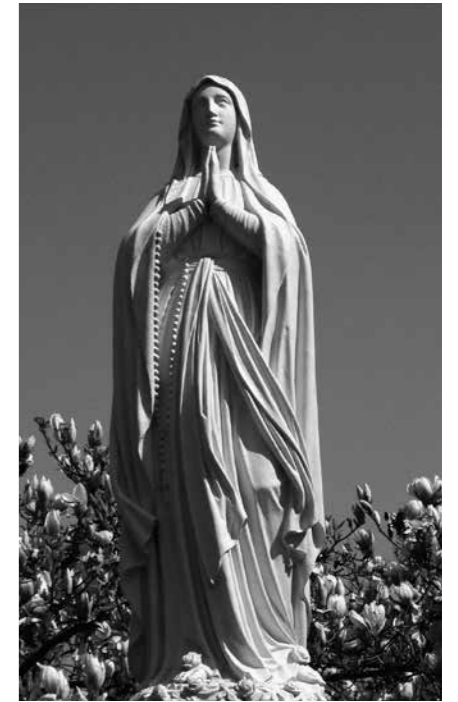
Trots wordt het tentoongesteld:
Das Wort Gottes in die ganze Welt.

ROZE ZUSTERS

In de bloei van haar leven
bidt ze haar weesgegroeitjes:
omwille van die rozenhoedjes
heeft ze alles opgegeven.

Huis en haard, familieleven,
man en kinderen met leuke snoetjes,
mooie rokken, kekke hoedjes
- 't was haar om het even.

Nog even, dan gaat ze zweven
in een geur zo weeïg zoetjes
als van de bloemen om haar voetjes
en karamels die blijven kleven.

150 JAAR STATION: 6 -11 1954

Haille Selassie kwam door Venlo,
O, wat was die keizer klein.
De Grote Leeuw van Juda,
hij kwam hier met de trein.

De fotografen namen hem in de zoeker,
maar waren hem al snel weer kwijt.
Menigeen kon je horen vloeken:
‘Waar is die majesteit?’

Toch was hij niet onaardig,
hij schudde hand na hand,
als een keizer, kalm en waardig,
’t kwam allemaal in de krant.

Helaas, ’t ging te snel voorbij,
hij kwam en zag en weg was-ie.
Venlo is ook maar een negorij
en hij was keizer Haile Selassie.

MOESTUIN

Vroeger twijfelde ik of ik me na mijn dood
moest laten begraven of cremeren,
maar sinds ik weer een moestuin heb,
neig ik steeds meer naar composteren.

Ik leef dan nog een tijdje voort als mest
en voed de plantjes met mijn sappen,
met mij als mest groeit alles opperbest
en krijgt niets de kans om te verslappen.

Wat doet as in zo’n geval? Niets!
Het ligt daar maar te liggen en verwaait.
Je krijgt het in je ogen bij het spitten.

Met WK’s compost heb je iets
wat je tuintje opfrist en verfraait,
en: het blijft niet aan je schoffel klitten.

JONGE PIANISTE IN DOMANI

Als een tulp buigt ze zich over de rand van de vijver,
open naar het licht dat van het water komt
en in haar kelk verstilt. Haar handen liggen
weerloos op de toetsen, haar hart klopt in haar keel.

Nu is het nu of nooit, nu moet ze ze bewegen,
nu moet ze haar ziel laten dansen in het licht,
van haar vingers ballerina's maken.
Nu moet ze zich ontsluiten, openvouwen, geven.

MAASBOULEVARD

De stad is weer terug bij het water.
Waar de bommen haar het meeste raakten
en ze in haar diepste voegen kraakte,
is ze teruggekeerd, en staat er

fier en ongenaakbaar bij.
De oude dame, die in de goot belandde,
en werd overdekt met schande,
bijt nu van zich af als een harpij.

Na de klappen die ze kreeg,
de blauwtjes die ze liep,
de dingen die men riep
of juist voor haar verzweeg,

heeft ze zich teruggetrokken
achter een donkere muur van steen,
geen frivoliteiten meer, geen
schaterlach of gejaag van rokken

maar ratio, ratio, ratio.

VADERDAG

Al een eeuwigheid komt hij
hier in deze tuin, trekt
golven in de grond
die hij aanharkt tot een kalme zee
waarin hij groente poot.

Al een eeuwigheid harkt hij
hier de rust bijeen
die hij thuis en op zijn werk
niet kan vinden,
zonder dat hij weet waarom.

Al een eeuwigheid bewerkt
hij dit stukje land
tot een groene zee
waarop hij zich weg kan laten
drijven in zijn dromen.

PROEFWERK

Stil, mijn zoon, stil.

Laat de zwaan in je hoofd
rustig rondjes drijven.

Houd je stil
en wacht met schrijven

Hij komt pas naar je toe,
als hij het zelf wil.

Als jij het wilt,
dan komt hij niet.

Als jij verstilt,
dan wel

- misschien.

KOP VAN DE WEERD

Ik zit hier op de Kop van de Weerd
en kijk uit op de haven en de stad.
Zo nu en dan gebeurt er wat:
boten worden af- en aangemeerd.

auto's rijden heen en weer,
drugsridders houden een paar Duitsers aan,
één heft zijn arm op om te slaan.
iemand strijkt op een terrasje neer.

Hoor, daar speelt het carillon.
De wind verwaait de tonen,
streelt de bladeren en het gras

waarin ik lig met mijn demonen.
Ik heb gespoten. Op mijn karkas
dansen de slangen van de zon.

STADSBRUG 1

Voor J.

Waar zullen wij elkaar ontmoeten,
wij die van elkaar vervreemd
in vreemde huizen vreemde handen
hebben, vreemde voeten?

In hoeveel stukken
breekt ons dit bestaan?
Door hoeveel handen
moeten we nog gaan?

Onder de brug door
stroomt de Maas
met het licht naar de zee.

Onder de brug door
stroomt de Maas
met het vuur van ons twee.

STADSBRUG 2

(naar een gedicht van Martinus Nijhoff)

Ik ging naar Blerick om de brug te zien.
Ik zag de oude brug. Twee overzijden
met elke twee wachters in heidense
extase, worden één. Een minuut of tien

dat ik daar stond, op die brug, in mezelf verzonken,
mijn hoofd vol van het landschap wijd en zijd -
laat me daar midden uit de oneindigheid
een stem vernemen dat mijn oren klonken.

Het was een man. Het schip dat hij bevoer kwam
langzaamaan stroom af door de brug gevaren.
Hij was alleen aan het dek, hij stond aan 't roer.

en wat hij zong hoorde ik dat hymnen waren.
O, dacht ik, o, dat daar Tajiri voer.
Prijs Venlo, zong hij, moge God de stad bewaren.

HET VERDRIET VAN OUDE POSTKANTOREN

Op knooppunten van wegen, aan drukke pleinen
liggen ze maar te liggen, bakbeesten van gebouwen,
karkassen van het verleden, te groot om niet te zien,
te log om zomaar aan voorbij te lopen.

Ooit speelde zich achter deze muren het Leven af:
geboorte en dood, oorlog en vrede, grillige aandelenkoersen
werden ratelend door telexen overgeseind, hele volksstammen
beminden elkaar per brief, telegram of ansichtkaart.

En kijk nu eens: nu zijn ze zelf *poste restante* geworden,
en liggen ze te liggen totdat iemand hen uit het stof komt halen.
Iemand moet hen ontsluiten en optuigen voor nieuwe generaties,
zodat ze weer meetellen, er weer bij horen, gezien worden!

Maar nee, geen mens wil ze nog hebben!
Niemand kijkt meer naar hen om. Is dat nu de dank
voor al die overuren, dat voortdurende geloop en geren?
O, het verdriet van oude postkantoren, te immens om te bevatten.

NEDINSCOTOREN

Zoals kwajongens handje stonden
om over de schutting van natuurbad *De Onderste Molen*
heen te kijken en een glimp op te vangen
van het vrouwelijke bloot dat daar
bij het uit- en aankleden
eerder niet dan wel te zien was,

zo staken de *spienzers* van Nedinsco hun periscopen
ver boven de daken van de stad uit,
zogenaamd om die scherp te stellen
op kerktorens in de omtrek,
maar in werkelijkheid om zich suf te staren
op damesondergoed dat aan waslijnen
drie hoog achter te drogen hing.

Nu kun je daarboven eten en je blik
onbekommerd over de Maas laten glijden,
zonder het minste damesondergoed tegen te komen,
behalve zo nu en dan op een passerende boot,
wuiwend in de wind.

LIGWEIDE

Nu zeg je het,
nu zeg je
wat je altijd al had willen zeggen
(zeg je), maar niet kon zeggen,
omdat je niet wist hoe.

Nu maak je je vloeibaar,
als het water
waaraan we liggen,
en laat je je gaan. Je stroomt
over me heen en zegt het.

Terwijl de zon het water
en de wind het gras, zeg je
wat je moet zeggen, valt je tong
zoals hij moet vallen,
nu.

MAASHOTEL

Zeg eens, waarom is de Maas zo traag?
Omdat ze van zover moest komen
of zwanger gaat van zwoele dromen?
Het is toch niet de Wolga of de Taag?

Zeg eens, waarom is de Maas zo traag ?
Omdat ze onder slome wolken drijft
of naar diepgaande bespiegeling neigt?
Het is toch geen papierstroom uit Den
Haag ?

Al de hele dag ligt ze in haar bed
godsgruwelijk lui te zijn
en schurkt zich naar de horizon

als de balg van een bandoneon
die door een weemoedige Argentijn
eindeloos lang wordt uitgerekt.

FAMILIEGRAF

Ik zit hier maar en wacht
op het afgesproken teken
dat ik mijn loftrompet mag steken,
ik zit hier - dag en nacht.

Mij hoor je niet, geen klacht
over ouderdomsgebreken,
constructiefouten die zich wreken -
ik zit hier maar en wacht

op de waarheid van het uur,
waarop ik op mag staan
om mijn benen uit te strekken,

me los te maken van de muur,
mijn vleugels uit te slaan
en naar de hemel te vertrekken.

ALLERZIELEN

Vandaag ben ik niet alleen.
Vandaag bezoeken mij
mijn doden.

Ze leggen bloemen
voor mij neer
en slaan een kruis.

‘Het ga je goed’,
zegt de een.

‘Leef zacht’,
zegt de ander.

Sommigen
laten een lampje branden,
voor het geval dat

TANGO IN HET GROEN

De regen klettert op het glazen dak van het tuinhuis voor de Horstgraaf, waar wordt gedanst.

Uit een aftandse radio met een gifgroen oog weerklinkt piepend en krakend een oude tango. Een Argentijn der dagen zat houdt het niet meer droog en smeekt zijn teerbeminde hem niet alleen te laten.

Hij herinnert zich die goeie ouwe tijd, toen ze elkaar lief, lief, lief hadden, Geen werk, geen geld, maar een allesverzengende, hemeltergende passie, *si, si, si, amor*.

In innige omhelzing schuiven de dansers voorbij. Met hun voeten bemeten ze de tegelvloer, trekken loodlijnen, cirkels, hoeken, snijden elkaar resoluut de pas, de loef, de adem af.

Ook aan hen zijn de jaren niet voorbijgegaan, maar nog hebben ze geen last van oorsuizingen, hartritme- en evenwichtsstoornissen, bezielde als ze zijn door een duizelingwekkende ambitie:

nog één keer, op de valreep van hun leven, met hun voeten, hun tenen, hun *spitzen* de stelling van Pythagoras bewijzen,

terwijl de regen om hen heen drupt en druipt en de bomen en de beelden in het park steeds natter worden.

OCHTENDMAAN

in memory of e.e. cummings

's ochtends vroeg in de trein door het kale land
met de bleke marmeren maan en de bleke lucht,
die steeds bleker en doorzichtiger wordt

het wordt eb in de wereld, de duisternis
trekt zich terug in de wasemende grond en legt
de syntaxis van het landschap bloot

hoe de huizen, wegen en bomen zich verhouden
tot de borende koplampen van de vroege tractoren
en een vlucht zich corrigerende ganzen

de zon pelt de bomen uit de schil
van hun omgeving en toont ze één voor één
nat en naakt in hun zwarte velours

een kraai vliegt de top van een boom in en kiest positie
en ik zit hier maar en kijk en maak mijn hoofd leeg

WC KLUIS OP PERRON 1

Hoe lang is het niet geleden dat we in berenvellen bijeen gehurkt
boven een greppel onze behoefte deden, terwijl we ons verheugden
op het komende jachtseizoen en kwijlden bij de gedachte
aan het merg uit de botten van de door ons gedode bizons en rendieren,
om van het vocht van hun lauwwarme hersens maar niet te spreken.

Zijn we niet van ver gekomen dat we hier nu staan
voor deze door klaprozen omzoomde kluisdeur,
die ons voor een halve euro toegang verschaft tot een fecalisch walhalla
zonder weerga, waar we ons in opperste afzondering en hygiëne kunnen ontlasten
en dat zich na gebruik geheel automatisch verschoont?

Waar zouden we zijn zonder de liefde voor onze drol
die ons weer en wind doet trotseren op zoek naar een plekje
waar we in alle rust en onbespied onszelf kunnen zijn,
ver van de greppel waar we in berenvellen bijeen zaten, het gerochel
van de stamoudste en de koude wind die langs onze billen streek?

BAKKERSKNECHT

Als je zo hoog moet reiken
om het meel te pakken,
kom je er vanzelf onder te zitten.
Gelukkig is de bakvorm in zijn
hand
heel gebleven
en kan hij zo weer aan het werk.
God had voor de wereld
zeven dagen nodig,
hij hoeft slechts een
klooster
en een kerk

KAETELMENKE

Half twaalf:
als de bliksem naar huis,
etensketeltje halen
en dan rennen maar,
ren, ketelmannetje, ren,
op je houten sandalen,
je vaders maag
knort, zijn botten
rammelen van de kou,
hij denkt alleen nog maar aan jou,
ketelmannetje, en wat
er in je keteltje zit,
hij wil je warme soep,
je warme speklapje, je warme jus
en
je warme aardappelen, ren,
let niet op het striemend gras,
denk niet aan de blaren
onder je voeten of aan de koude
wind,
die je in het gezicht waait,
trek je niets aan van
de kramp in je vingers,
de honden die je naar je blaffen
en je willen bespringen
ren, ketelmannetje, ren
je longen uit je lijf,
zorg dat je vader zijn eten krijgt,
hij was al weg
toen jij nog sliep, zijn dag
is lang en het leven
maar kort.

BLARIACUMCOLLEGE

Gevraagd naar de betekenis van het woord vergankelijkheid
moeten ze het antwoord schuldig blijven,
de eeuwigheid regeert nog in hun jonge lijven,
ze hebben tijd genoeg, om niet te zeggen alle tijd.

Bijna alles moet nog komen, er is zo weinig maar voorbij,
ze gloeien van het leven dat ze leiden,
de blikken die ze vangen, de appjes die ze krijgen,
en zijn een en al aandacht, maar nauwelijks voor mij.

En ik sta daar maar met dat onmogelijke woord
en probeer krampachtig uit te leggen
wat helemaal nog niet bij hen hoort
en waarvan ik de betekenis op moet dreggen

uit iets dat er amper is,
een meer dat nog in wording is.

HALTE RIJNBEEKPARK

Er zit veel lente in een jonge kat,
zoals in deze bruin en wit gevlekte
die ik maar ternauwernood ontdekte
in de wilg waarin hij op de uitkijk zat.

Gecamoufleerd als wilgenkat
aast hij op de vogel met het rode vlekje,
de malse borst en het tere nekje
die argeloos zit te chillen op een tak.

HALTE JULIANAPARK

Lig ik te soezen in het gras,
rinkelt er opeens een bel
en gaan er spoorbomen dicht,
een trein rijdt aan, fietsers
en automobilisten stoppen,
een Chinees posteert zich
met een rode trommel voor zijn buik
bij de spoorwegovergang
en roept: 'Pinda, pinda, lekkah,'
een blikkerige stem schalt:
'Venlo, Eisenbahnknotenpunkt'.

Een zwarte locomotief schuift
het station in met een rij treinstellen
achter zich aan en stoot
grote zwarte stoomwolken uit,
de machinist trekt aan zijn fluit,
seinen verspringen, wissels
worden omgezet, op het perron
verdringen mensen zich om
de reizigers welkom te heten,
ze roezemoezen
onder de overkapping.

Maar wat is dat? De trein
komt recht op me af, ik schrik,
open mijn ogen en kijk om me heen:
gelukkig, het was maar een droom,

opgelucht draai ik me
om en kijk naar boven,
de blauwe hemel in, waar
een lange sliert zwarte wolken
van me wegdrijft: over het park heen
naar het oosten, Duitsland in,
naar Hamburg, Keulen en Minden.

CENTRUM

Het zal nu niet zo lang meer duren
of iedereen koopt zijn spullen via bol.com
de ene na de andere winkel sluit zijn deuren
en verlaat met stille trom de kom.

In plaats daarvan komen tattooshops,
nagelstudio's en andere selfexposure zaken,
waar men in de etalages zit of ligt
om zich nog bijzonderder te laten maken.

Parochiekerken worden fitnesszalen
met in elke hoek of nis een apparaat,
God zwijgt daar in alle talen,
en niemand die er een traan om laat.

En niet te vergeten: feel good supermarkten
waar je niet per se iets hoeft te kopen,
en grote woonzorgboulevards
met afslankrestaurants en verblijfsbioscopen.

O ja, en voor ouderen een fijn nostalgisch hoekje
met belevingsgerichte zorg: een speelgoed V&D,
een namaak HEMA of een doe-het-zelf drogisterij
en een tweede gratis kopje koffie met een koekje.

VOOR ZAINAB

Dag kleine meid,
welkom in de tijd,
die nu voor je begint.

Nu is alles om je heen nog groot:
de wang van je moeder een hoge berg,
het oog van je vader een oceaan,
je kleine zusje een reuzin,
en de afstand naar het raam
een onmetelijkheid.

Maar als je straks groter wordt,
wordt alles om je heen steeds kleiner:
bergen worden heuveltjes,
oceanen binnenmeren
en je grote zusje gewoon
weer klein.

En ook de afstanden worden korter,
je komt steeds dichterbij
jezelf.

Ten minste dat willen we hopen,
heel erg.

Dag lieve Zainab,
een goede reis!

Knusse Knuffelkont en Het Knuffelbare Type
reisden hand in hand de wereld rond
en overal waar zij kwamen, liepen
de mensen de straat op, juichten en riepen:
‘Lang leve Knusse Knuffelkont en Het Knuffelbare Type’

Waarop Het Knuffelbare Type tot Knusse Knuffelkont zei:
‘Hoor eens, lieve schat, hoor ze eens roepen en juichen.
Juichen ze voor jou of juichen ze voor mij?’
en Knusse Knuffelkont tot Het Knuffelbare Type zei:
‘Man, doe niet zo idioot, ze juichen voor ons allebei!’

Toen werd Het Knuffelbare Type heel erg kwaad
en zei: ‘Moet je nou eens horen, stomme knuffeltrut,
als je wilt dat ik nog ooit met je praat,
noem me dan geen idioot, want dat haat
ik, er is niets in de hele wereld wat ik zo haat!’

‘Sorry, hoor,’ zei Knusse Knuffelkont, ‘t schoot er zomaar uit,
ik had mezelf niet helemaal in de hand,
als kind flapte ik er al van alles uit,
van wat anderen zeggen hoor ik dan geen fluit,
ik zeg maar wat, ik borrel en ik spuit!’

‘t Is al goed,’ zei het Knuffelbare Type, ‘t is al goed,
laat ons er maar niet meer over praten
en ons liever richten tot wie ons groet.
Kijk, daar wordt een hand geheven en daar een hoed,
de mensen mógen ons, we doen ’t goed!’

Zo reisden Knusse Knuffelkont en Het Knuffelbare Type
hand in hand de hele wereld rond
en overal waar zij kwamen, liepen
de mensen de straat op, juichten en riepen:
‘Lang leve Knusse Knuffelkont en Het Knuffelbare Type’

SCHOENEN

Al zijn hele leven lang liep hij naast zijn schoenen,
dacht dat hij de grootste was of dat ooit zou worden,
een miskend genie te midden van de horden,
die hij knollen kon verkopen voor citroenen.

Nu is hij al een tijdje kwijt en met hem zijn schoenen,
die ik hier zie staan, vuil en afgetrapt.
Zo te zien is hij er onlangs uitgestapt
en drijft daar ergens. Een leven uit miljoenen.

VEER OVER DE STYX

Scharlaken oogt de lucht.
Bomen kartelen de kim.
Het veer vaart uit en overbrugt
de afstand naar je schim.

Stil wast het water de keien.
De merels komen op verhaal.
Nog even, dan ben ik bij je.
Ik loop het veer op en betaal.

GROTE HEIDE

Met gretige tanden bijt de zon
in de kruinen van de bomen
en knaagt ze langs de randen af,
alleen het bot blijft over.

Met rappe halen likt ze
de takken schoon
en licht de skeletten uit;
schriel, schrieler, schrielst.

Alles is mager in dit licht,
alles is ijl en elders.

De zweefvliegtuigen van de zomer
zijn de hersenschimmen van vandaag.
Nog verder weg is de herinnering
aan de oorlog.

Het licht dregt de doden
uit hun loopgraven en schuttersputjes
en brengt ze opnieuw tot leven.

Nog even dan stelen de eksters
het goud van de zon, vliegen de uilen aan
en betrekken de wacht.

IN HET BOEKHUYS

Wat je doet als je jong bent: je gaat je eigen weg
en slaat je vleugels uit in een vreemde stad
waar je een leven leert kennen dat je niet kende
behalve uit de boeken die je las, en dan loop je vast.

Je loopt vast en glijdt uit over de bladspiegel,
struikelt over de punten en de komma's.
Met een smak val je op de grond,
die zich voor je opent tot een afgrond.

Om te redden wat er te redden valt
verkoop je je boeken, ál je boeken,
ook de oudste, die je van je zondagsgeld kocht
en waar je helemaal weg van was.

Je knipt de draad van je leven door en gaat op reis.
Je leert opnieuw lopen, praten en zien.
Als een ander mens keer je terug naar je dorp,
waar je je leven op orde brengt.

Sindsdien loop je in tweedehands boekwinkels
als deze te zoeken naar de eindjes van het touw
dat je destijds doorknipte. Als het goed is
moeten die in één van die boeken hier zitten.

FOTOVERANTWOORDING

Voorzijde boek, Hanneke Michels
Dood van een Venlose jihadi, Hanneke Michels
Aswoensdag, Jacques Peeters
Een man staat op, coll.onbekend
Bevrijding, coll. Jan Breuer, Tegelen
Ezel boven Venlo, Benjamin Parker, www.byclopsfineart.com
Dodenherdenking, Hiroshige
Missiemuseum, Jacques Peeters
Roze zusters, Jacques Peeters
Honderdvijftig jaar station, coll. Dagblad voor Noord-Limburg
Moestuin, auteur
Jonge pianiste in Domani, Rikus ten Brücke, Rikus2Visuals
Maasboulevard, Peter de Ronde
Vaderdag, Gustave Courbet
Proefwerk, Rembrandt van Rijn
Kop van de Weerd, Roel Boom
Stadsbrug 1, Jacques Peeters
Stadsbrug 2, Carla Denaar
Het verdriet van oude postkantoren, ansichtkaart
Nedinscotoren, Jacques Peeters
Ligweide, Henri Cartier-Bresson
Maashotel, ansichtkaart uit coll. Petra en Peter Jansen, Arcen
Ochtendmaan,internet
WC kluis, auteur
Bakkersknecht, auteur
Kaetelmenke, Jacques Peeters
Blariacumcollege, fotograaf onbekend
Halte Rijnbeekpark, fotograaf onbekend
Julianapark, fragment internet
Centrum, Dré Rijvers

Voor Zainab, Abdualaziem Haloob
Het vrolijke knuffelpaar, Erikt
Schoenen, auteur
Veer over de Styx, Jacques Peeters
Grote Heide, Jeroen van de Ven

